

derester har den ophørt at forelægge dem i Fremtiden og betragte dem, som det var permanente provisoriske Love, med andre Ord sammen med det ene Thing ender man med at om-danne hele vor Lovgivning uden Hensyn til den anden Part. Jeg tilstaar, at det har i høieste Grad forbauset mig, at Regjeringen ikke har forelagt disse Love i Lands-thinget. Den fastholder, at disse Love gjælde, men den paastaar, at disse Love ere provisoriske. Jeg for mit Vedkommende betragter ganske vist ikke disse Love som andre Love, men det gjør den høie Regjering. Regjeringen paastaar, at det er Love, som den kun provisorisk har udstedt og paa ingen Maade vil bestride Rigsdagens Kompetence til at dømme om. Disse Love ere som sagt endnu ikke komne frem, men maaste vi kunne faae en Forklaring af, hvorfor disse Love i Nar slet ikke ere forelagte i Landsthinget (Bøjen: Folkethinget!) ja eller i Folkethinget. Der var Grund nok til nu engang at lade Folkethinget behandle dem, eftersom Landsthinget har behandlet dem i 5 Nar og efterhaanden maa være kommet saa dybt til Forstaaelse af dem. Ja der var en Tid, hvor det navnlig var det japanesiske Gendarmeri, der kostede særlig Overveielse, men det Spørgsmaal er vel ogsaa løst, saa at vi nu maatte kunne komme over det. Men det Samme gjælder ogsaa paa Militærvæsenets Omraade. Jeg vil slet ikke tale om de gamle Sager, men om de sidste Ting, der ere komne frem. Der faaer man først Forslag til et nyt Middegrundsforslag, et Forslag, hvis Ubrugelighed og Uholdbarhed viser sig i alle Henseender. Navnlig viser det sig saa dyrt, at man ikke engang kan faae sine egne Venner til at stemme for det, og i den Anledning gjør man det billigere. Naar, det vil jeg ikke sige Noget til, dersom vi samtidig havde faaet en Erklæring fra den ærede Minister om, at det virkelig var Meningen at forhandle det, saaledes som enhver Sag skal forhandles med Folkething og Landsthing, saaledes altsaa, at naar Ministeren ikke kunde faae nogen af Parterne til at billige Forslaget, hverken dets Godhed eller finansielle Forsvarlighed, var dermed Forslaget faldet. I Stedet derved høre vi refereret Taler af den ærede Minister — og Referatet er ikke desavoueret — som gaar ud paa, at den ærede Minister bliver i Sporet, og dersom man ikke fra vor Side vil gaa med til de Foranstaltninger, han har foreslaaet, er det hans Hensigt at vedblive, som han har begyndt, men det er naturligt, at den Maade, hvorpaa den ærede Minister har begyndt, maa gjøre al Forhandling umulig og illusorisk. Derfor siger jeg, at saa længe

dette ikke er kommet klart frem fra de Herrers Side, kunne vi ikke tillægge nogen som helst Smødetommen eller nogen forekommende Form den allerfjærneste Betydning. Det er Handlingen, det kommer an paa, og saalænge vi ikke kunne se Handling, siger jeg, lad os faae bestemte Udtalelser i saa Henseende, saa have vi Noget at bygge paa, men saalænge disse bestemte Udtalelser mangle, kan man ikke fortænte os i, at vi ikke vente os Noget af denne Forhandling. Thi det maa man være paa det Rene med Strag, at saalænge man ikke bestemt vil anerkjende det, som jeg her tror, jeg tydelig nok har vist, og som hele Verden er enig i, er Folkethingets Minimum af Ret, saalænge kan det ikke nytte noget, at man vil vente noget Udbytte af Forhandlingerne. Saa vil Udviklingen gaa videre i den Retning, den er gaaet, og de Herrer se, i hvilken Retning den er gaaet. De faae efterhaanden Befolkningen mere og mere imod sig, navnlig i Hovedstaden, saa at det er muligt, at den engang vil kurere Dem, hvis det ikke bliver for sent, idet det faaer andre Følger end dem, man nu tænker paa. Dertil skal jeg indskrænke mig, da det kun har været min Mening at svare paa den Opfordring, der kom til mig fra det ærede Medlem om at udtale mig. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad det ærede Medlem talte om, at naar der viste sig en saa sørgelig Tilstand her i Landet, at Folk bleve tjede deraf, provisoriske Tilstande, en daarlig økonomisk Tilstand, Fæstningsvæsen osv., saa var det Oppositionens Skyld. Det maa bero paa en Sukommelsesfeil. Jeg nævnte, at det havde bevirket Valgenes Udfald, og at vi havde forudsat, at det vilde blive Følgen af Politiken fra 1885, og saa svarede det ærede Medlem, at det kunde vi sagtens forudsæ, da vi havde lavet det. Nei, hverken Fæstning eller provisoriske Tilstande eller den økonomiske Misere have vi Del i. Have vi Del i Noget, saa er det deri, at der dog er gjort nogle smaa Skridt fra Regjeringens Side til at gjøre Fremskridt i økonomisk Henseende; ganske vist foreligger det ikke i Lovsform, men Løftet er givet. Men det lægger jeg ikke Vægt paa. Jeg lægger kun Vægt paa, at vi fra den anden Side have faaet Ord nok, men aldrig Handling. Men det ærede Medlem maa indskyldbe, at vi have hørt saa mange Ord, at vi ikke kunne tro derpaa.

Dinesen: Jeg fristes stærkt til at sende denne Sætning om Ord nok, men aldrig Handling, tilbage til det ærede Medlem. Jeg har, forøvrigt kun bedt om Ordet for nogle korte Bemærkninger, thi